

La conversa

(pseudònim: Puigcerdà)

Sona el telèfon, la Raquel es desperta angoixada doncs somniava que la seva mare, la Carme, havia mort. Que ja no estava amb elles i que plorava i plorava alhora que li retreia el perquè se n'havia anat. "Ara que més et necessito", cridava la Raquel. "Mare, vull que estiguis al meu costat, quan arribi el Magí, el meu fill, el teu net, un nou nen a la família!".

La germana de la Raquel es diu Marta i té dues nenes bessones de vuit anys; la Núria i la Mireia. Les nenes han estat una gran alegria i han donat vida a la Carme que, després de la mort del seu marit, va quedar molt sola. La Raquel sap que la seva mare també l'ajudarà amb la cria del nen i, al somni, això s'estroncava.

—Bon dia Raquel! Com estàs, filla?— És la mare.

—Hola mare, bon dia. Ufff! Em despertes d'un malson. Sort que has trucat!—

—Un malson? Hahaha! Tranquil-la que ja ha passat!. Volia dir-te que fins ara no he vist els teus missatges al mòbil. Acabo d'arribar del centre de jubilats que avui fèiem pilates i ja saps que sempre em deixo el telèfon a casa.

—Tens raó mare, no ho recordava... Et volia preguntar si dimarts que ve em podràs acompanyar al ginecòleg. Tinc hora a les 12 i l'Albert no pot venir doncs li han canviat el torn a la fàbrica. Si tot va bé, és l'última ecografia que toca. Com ho tens?

—És clar, filla! Havia d'anar a buscar a les bessones a l'escola però ja parlo amb la teva germana i trobarem una solució...

La Carme, després de quedar vídua, es va abocar molt amb la família. Les seves filles, les nenes, els seus germans, cunyades i, ara, el Magí, que és apunt d'arribar. El nen durà el nom de l'avi que no ja no hi és. La seva vida es va recloure en l'àmbit familiar. Sort d'això, pensava... I ella sempre disponible i disposada a ajudar a tothom de bon grat. Però la Carme, amb el temps, ha descobert que, després del mal moment i de plorar molt... La vida no es limita, només, a ajudar a qui estima. La Carme ha descobert, ves per on, que existeixen altres coses que li alegren el dia i que li han ajudat a adaptar-se a la nova situació i tirar gola avall el mal moment.

Ha retrobat amistats amb una situació semblant a la seva i n'ha fet de noves. Amb elles s'hi sent a gust, més segura i, qui ho havia de dir, participa d'activitats que encara la sorprenen ara: pilates, memòria, aquagym, sevillanes...! I també té il·lusió per a descobrir llocs nous. Fa poc va viatjar per mig Mediterrani en un creuer que li va semblar fantàstic i, d'ençà, només pensa en repetir. I amb la lmserso ha descobert llocs dels que només n'havia sentit parlar. La vida continua i, ha descobert que, pot construir un nou món conciliable al familiar.

—Saps què?—, diu la Carme. —Li diré a la teva germana que les nenes es quedin a dinar a l'escola, a les cinc les anem a buscar plegades i els ensenyem la "foto" del cosinet. Els farà molt il·lusió.

—Em sembla bé, mare. Gràcies. Un petó...—.

Després de penjar el telèfon, a la Raquel li ve al pensament aquell mal-son i li agafa tristor de pensar que farien sense ella, la mare. Sempre disposada a ajudar, a compartir. Se li il·lumina la cara en imaginar-la ballant sevillanes i se li escapa un somriure doncs només l'havia vist ballar en parella a la festa major. I li sembla fantàstic, que la mare torni a ballar, a somniar, i aquests viatges per mig món quan, abans, amb prou feines agafava el tren per anar a Barcelona. I un pensament la du a un altre i pensa en com li agrada quan intenta renyar a les bessones doncs, fins i tot això, ho fa amb amor. I també pensa que té ganes que arribi en Magí i que, quan sigui més gran, li expliqui totes les mil coses que fa.

I llavors cau en el moment de la trucada tan oportuna que, com per atzar, l'ha despertat del mal-son.

Puigcerdà